

Noha jako spotřební zboží

17.4.2026 - | Univerzita Pardubice

Byl ve špatný čas na špatném místě. Před dvěma lety se mu život obrátil vzhůru nohama. Teda vlastně jednou nohou. Vzala mu ji autonehoda. Ve skříni má absolvent Fakulty elektrotechniky a informatiky David Hybeš ale tři další. A nasazuje je podle toho, co má zrovna v plánu.

Byly zrovna Vánoce. David Hybeš se rozhodl, že si po práci vyrazí s kamarády na výlet do hor. Mrazivý výšlap na Velkou Deštnou si užili. Všechno se zvrtilo, až když doma vystupoval z auta. Loučil se s kamarády a při tom vyndával věci z kufru auta. Když přišla rána. Zezadu do něho narazilo jiné auto a přimáčklo ho na nárazník. Náraz ho připravil o levou nohu pod kolenem. Kamarád mu ránu okamžitě zaškrtil a zachránil mu tím život. Až do příjezdu sanitky byl David při vědomí a pamatuje si každý moment. Daleko těžší ale bylo ráno. Hluboká beznaděj. Otázky, co bude dál...

Tehdejší student Fakulty elektrotechniky a informatiky si ale život nenechal vzít. David Hybeš se s ním začal prát. Dva měsíce na traumatologii, rehabilitace, náročná rekonvalescence. Tělo se mu coby sportovci zotavovalo rychle. Pomohlo i to, že ani jednou nenechal svou hlavu pracovat proti sobě. Přenastavil ji na nový mód. A velkým pomocníkem mu kromě rodiny a kamarádů byl i černý humor. Jak sám říká, bez něho by tuhle těžkou životní zkoušku nejspíš nezvládl. „Je to hlavně o hlavě. Tělo se eventuálně zotaví, ale když se nepodchytne psychika, k uzdravení vůbec nemusí dojít,“ potvrzuje ze své zkušenosti David Hybeš. Když se vyhrabal z nejhoršího zvládl dohonit i resty ve škole a úspěšně dokončil studium. Dnes pracuje jako analytik kybernetické bezpečnosti a vrací se zpátky ke sportu.

Koukají na vás lidé divně, protože nemáte nohu?

Koukají. Řekl bych dokonce, že někteří i čumí. A to mi hodně vadí, a dokážu se i ozvat. Tihle lidé se totiž chovají, jako bych byl jiný. Ale já jsem úplně normální kluk, akorát nemám nohu.

Jaký to byl pocit postavit se zpátky na obě nohy?

Živě si to pamatuju. Bylo to úžasné. Byl jsem hrozně dojatý. Z toho, že zase můžu, že konečně zahodím berle a jdu sám po dvou. Přirovnal bych to k pocitu, když se člověk nemůže dlouho hýbat kvůli vyvrtnutému kotníku nebo jinému zranění, které mu znemožní chůzi.

Je těžké chodit s protézou?

Docela jo. Nejdřív jsem si musel zvyknout na posunuté těžiště těla, získat novou rovnováhu a naučit se došlapovat. Na začátku jsem pořád vypadal, že kulhám. Musel jsem hodně trénovat, aby chůze vypadala přirozeně.

Můžete i sportovat nebo jste nějak limitovaný?

Sportovat samozřejmě můžu, ale nedokážu dělat všechny sporty. Normální protéza se totiž hodí jen na něco. Můžu s ní dělat třeba turistiku, hrát fotbal nebo jiné dynamické sporty. Určitě ale nemůžu dělat například triatlon nebo jezdit na lyžích. Na kole se zatím taky neproježu, protože se nedokážu vyhoupnout do sedla.

Chtěl byste si nějaký sport vyzkoušet?

Láká mě lyžování. Nikdy jsem sice nelyžoval, ale to nemusí být vůbec na škodu. Problémem je trochu

cena protézy na lyžování, která se pohybuje v řádech milionů, takže na ni nejspíš nikdy nedosáhnu. Ale některé firmy, které protézy vyrábějí, pořádají zkušební zájezdy pro amputáře. A do toho bych klidně šel.

Kolik stojí vaše protéza?

Její cena se pohybuje okolo 200 tisíc a hrají ji pojišťovna. Ale je to především kvůli tomu, že mám zdravé koleno a pahýl končí až pod ním. Kdybych neměl koleno, cena by výrazně stoupla.

Má noha omezenou životnost?

Každá noha je spotřební materiál. Musí se zhruba za každé tři až pět let vyměnit. Hodně záleží, jak moc je člověk aktivní. Není to tak, že jedna noha vydrží i 20 let. Pohybové části se zkrátka opotřebovávají. Je to vlastně stejné jako s autem. Když se o něj nebudete starat, taky dlouho nevydrží.

Může se protéza třeba zaseknout?

Mám mechanickou protézu, u té se to nestává. Maximálně se může zadřít, kdyby do ní napadal bordel. Je to ale nepravděpodobné. Spíš se jedná o nejrůznější opotřebení.

Máte doma víc protéz?

Mám celkem tři. Chodeckou, kterou mám zrovna na sobě. Pak mám jednu starou variantu, která se jmenuje prvovybavení. To je ta noha, se kterou jsem se učil chodit. Když bych je měl srovnat, tak stará noha je jako felicie a nová jako ferarri (smích). A pak mám ještě běžeckou nohu.

Proč zrovna běžeckou?

Protože celý život běhám a chtěl bych se k tomu vrátit. Jako malý jsem začínal s orientačním během a když jsem přišel do Pardubic, přeběhl jsem k silničnímu běhu. Jezdil jsem dokonce na závody a dvakrát jsem uběhl pardubický půlmaraton. To jsem ale ještě měl obě nohy svoje.

Chcete zase uběhnout půlmaraton?

Moc bych si to přál. Původně jsem odhadoval, že ho poběžím do dvou let od toho, co jsem se s protézou sžil. Teď už vím, že to bude kvůli komplikacím pahýlu trvat déle. Jsem ale optimistický a myslím, že to do dalšího roku zvládnou.

Tenhle sen vás teď žene dopředu?

Dá se říct, že jo. Hodně mě to motivuje. Začal jsem kvůli tomu cvičit i silové tréninky. Sport byl vždycky můj denní drive a jsem rád, že se postupně vracím i k běhu. Chce to prostě čas, protože je to mnohem složitější disciplína než chození.

V čem?

Běh s protézou vyžaduje víc techniky. Musím korigovat to, že jedna noha jakoby vystřeluje dopředu. Teoreticky můžu běhat dokonce rychleji, protože běžecká protéza má dole pružinu, která po zmáčknutí vygeneruje do nohy víc energie.

Kolik kilometrů jste už uběhl?

S tréninkem jsem sice už začal, ale jde to pomalu. Zatím jsem zkoušel jenom kraťoučké vzdálenosti

okolo dvou kilometrů. Nespěchám na sebe.

Sledujete jiné hendikepované běžce?

Sleduju je na sociálních sítích. Díky tomu se utvrzuju v tom, že to dělám dobře a hodně mi to pomáhá. Dokážou ale uběhnout i 10 kilometrů. Takové běžce obdivuju.

Chcete také mapovat svoji cestu zpátky k běhu?

Chtěl bych začít dávat příspěvky na Instagram. Jednak proto, aby fanoušci viděli, jak cvičím, trénuju a posouvám se dál. A jednak proto, abych v tomhle směru dělal i osvětu. Mně samotnému to na začátku hodně pomohlo. Rád bych byl inspirací pro ty, které potkal podobný osud jako mě. Aby věděli, že život nekončí a jde to. Tak mě můžete sledovat taky a držet mi palce.

TEXT Zuzana Paulusová : FOTO Adrián Zeiner, archiv Davida Hybeše

Tento text najdete v exkluzivním vydání časopisu Univerzity Pardubice MY UPCE, vydání č. 116, v tištěné i on-line podobě.

<https://www.upce.cz/noha-jako-spotrebni-zbozi>